

Славейците

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всеки месец през учебната година. Годишен абонаментъ 30 меза предплатени.
Одобренъ и препоръчанъ отъ М-ното на народната просвета съ окръжно № 2480 отъ 9. IV. 1943 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ И РАДКА СТАНИМИРОВА

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОДИНА ОСМА
БРОЙ 3
ДЕКЕМВРИЙ 1943

КОЖАТА И СТУДЕНИЯТЪ ВЪТЪРЪ

Дойде зимата и завѣ студениятъ леденъ вѣтъръ. Той иска да заледи всичко и да не се мърка жива душа навънка отъ къщитѣ. Фучи той тъй, като че пѣе:

— Фу-у, живо да нѣма навънъ, че смъртъ нося.

На площада на селото има торище. На торището има хвърлена съзобана и изкъсана кожа, овча кожа. И кожата се обажда на вѣтъра:

— Какво дрънкашъ, вѣтре? Вѣтърътъ спира да духа за минута и пита:

— Кой смѣе да приказва съ мене?!

— Азъ, вѣтре, — обажда се кожата.

— Че кой си ти и къде си, — казва пакъ вѣтърътъ.

— Тука съмъ, тука, на площада; ела да ме видишъ!

Вѣтърътъ зафуча по мегдана и зърна кожата.

— А, ти ли се обаждашъ, арцалке?!

— Азъ я. Какво си запѣлти, да нѣма живо навънка. До като съмъ азъ, кой ще те

слуша. Не виждашъ ли кучетата, коткитѣ, вълцитѣ, овцетѣ, козитѣ, сърнитѣ, конетѣ, кравитѣ, какъ сж облѣчени съ дебели кожи и не ти се болятъ.

— Че азъ нѣмамъ съ тебе работа, — казва вѣтърътъ на кожата, — и съ тѣзи животни, които сж облѣчени съ кожа. Азъ гоня хората, че тѣ сж голи.

— Май не сж голи, — казва кожата, — азъ имъ давамъ вълна, тѣ я тъкатъ и си правятъ дрехи, а нѣкои и мене носятъ, направена на кожухъ.

— Видѣхъ азъ и голи, съ скжсани, тънки дрехи. Тѣхъ ще изморя азъ! — казва вѣтърътъ.

— И тѣхъ нѣма да изморишъ, — казва кожата. — Между хората има милость и любовъ, тѣ се грижатъ единъ за другъ.

— Защо ли приказвамъ съ тебе! — извика вѣтърътъ и зафуча още по-студенъ и леденъ.

Ст. Андрейчинъ.

СТАРАТА КЖЩА

Ей, подъ тоя покривъ гнилъ нѣкога съмъ се родилъ. Задъ прозореца закниженъ растналь съмъ тогазъ безгриженъ.

Трепкало е вечеръ мило въ кжта старото кандило.

За креватче и постилка служила ми е цедилка.

Дълго време на земята съмъ играелъ въ одаята.

Ялъ съмъ въвъ оназъ паничка сжщо като малка птичка.

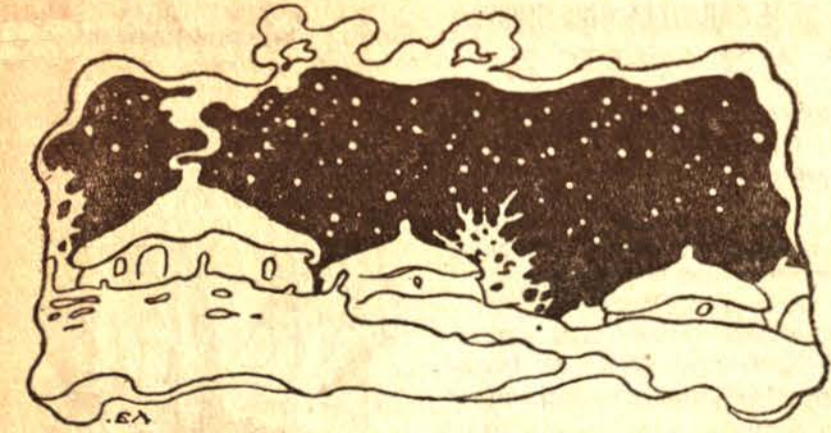
Върху старата полица пазя моята лъжица.

Тази проста кжща гнила ми е толкозъ много мила.

Иска ми се съ две ржце отъ душа и отъ сърдце да я галя и прегръщамъ,

винаги кога се връщамъ.

Григоръ Угаровъ

Георги Караивановъ

КОГА ВЪРВИ — ВЪРВИ

Имаше нѣкога единъ прочутъ майсторъ, който правѣше най-хубавитѣ самари въ градчето. Въ петъченъ день селянитѣ най-напредъ при него се отбиваха. И, ако майсторътъ, претрупанъ отъ работа, отказваше да вземе поржката за новъ самаръ, или отказваше да постегне стария, тогава само отиваха при другъ майсторъ.

Пръвъ майсторъ бѣше бай Варадинъ. Па и веселякъ бѣше пустиятъ му самарджия!

— Кога върви — върви! — повтаряше си той отвреме-навреме и здраво се захващаше за работа.

Калфитъ го наблюдаваха, удивляваха му се. Добре имъ плащаше Варадинъ и тѣ гле-

даха да се отсрамятъ предъ него.

И въ днешния петъкъ Богъ му наспори много работа.

— Кога върви — върви! — каза си и сега бай Варадинъ.

Остави готовия самаръ и слѣзе отъ одъра.

— Самаръ ли искашъ, а? — подвижна той на дошлия селянинъ.

— Самаръ, ама хубавъ да е! — Дума да не става! — отвърна бай Варадинъ.

— Щомъ искашъ хубавъ самаръ — разбрахъ — за твоята гърбина го тъкмишъ.

Селянинътъ се засмѣ, обтегна единия си мустакъ и, безъ да се разсърди на Варадина за шегата, подаде му кесията съ тютюна:

ДЕКЕМВРИЙ

Декемврий, ти донесе мъгли, и студъ, и вѣтъръ, и съ облаци надвеси небето надъ земята.

И какъ сж кратки днитѣ, и колко пустъ е дворътъ! Край огъня присвити, стоятъ на топло хората.

Но скоро снѣговетъ съ килимитѣ си бѣли гори, нивя, полета грижливо ще застелятъ.

На зимата цвѣтията — снѣжинкитѣ — ще падатъ, и пакъ ще е земята като невѣста млада.

И съ радостъ ний тогава ще да нарамимъ скитѣ, и весели и здрави ще идемъ въ планинитѣ.

Е. Багряна

НАРОДНА МЖДРОСТЪ

Вѣтърътъ превива низкитѣ дървета, а високиитѣ — катурия.

Добрата овца малко блѣе, много млѣко дава.

Ако единъ глупецъ хвърли камъкъ въ морето, сто умни не могатъ да го извадятъ.

Госта гощавай, врага прощавай.

Голѣмъ залкъ лапни, голѣма дума не казвай.

Гора се съ гора събира, вода съ вода, а човѣкъ съ човѣка.

Печень хлѣбъ и готови пари лесно се изяждатъ.

— Хайде, майсторе, напълни си лулата. Такъвъ тютюнъ не си пушилъ до сега. А колкото до самара, направи го да не убива. Чиято гърбина го носи, винаги да те поменува...

На бай Варадина стана драго отъ тия думи.

— Дай по-скоро да вземемъ мърка — отвърна той и потупа по гърба селянина.

Следъ като изпрати селянина, изтупа набързо престилката си и тръгна къмъ вратата.

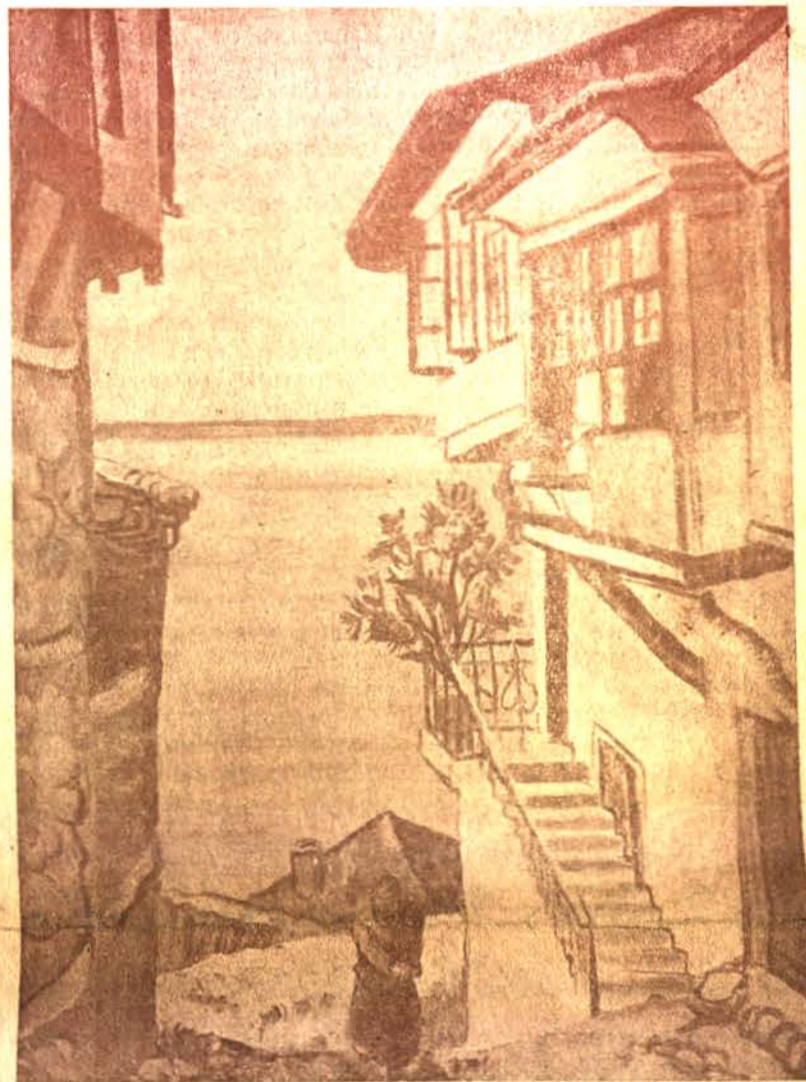
— Къде, майсторе? — запита единъ отъ калфитѣ.

— Тука, до кожарницата отивамъ.

Тъкмо що бѣше излѣзълъ и въ дукяна се вмъкна другъ селянинъ. Каза добъръ день и загрижено додаде:

— Повреди се самара на едното ми добиче, та дойдохъ да си купя нѣкой новъ са-

НАШАТА СТРАНА ХУБАВА

Улица въ Охридъ

Картина отъ Вѣра Лукова

НАРОДНИ БУДИТЕЛИ

Будители народни, ний вече сме свободни! Отъ Охридъ до Балчикъ живѣй народъ великъ.

Днесъ пѣе ни сърдцето, по ярко пѣй небето; трепти въвъ свѣтлина вечъ родната страна.

А вашитѣ портрети въ сияние тукъ свѣтятъ, накичени съ цвѣта, съсь радостъ, красота! . . .

Будители народни, ний вече сме свободни. Отъ Дунавъ до Егей Отъ Охридъ до Балчикъ, на български се пѣй, на родния езикъ! . . .

Недѣлчо Тинчевъ

маръ.

— Свършиха се новитѣ самари, бабо! — рече единъ отъ калфитѣ. — Поржчай си сега — до петъкъ ще го вземешъ.

Но селянинътъ бързо отвърна:

— Не мога да чакамъ.

Калфата дигна раменетѣ си:

— Ще си купишъ отъ дру-

гаде.

Въ това време очитѣ на селянина се спрѣха върху окачения на стената вехтъ самаръ.

— Да премѣримъ оня тамъ — посочи той вехтия самаръ.

— Стане ли, него ще взема.

— Да ти го дамъ, — отвърна калфата — но вехтъ е . . .

Отъ две-три години виси на стената.

— Щомъ е здравъ, дай го!

Премѣриха самара и той прилегна добре върху гърба на добичето. Селянинътъ пла-

ти колкото му поискаха и замина.

Бай Варадинъ се върна.

— Къде е вехтия самаръ? — бѣха първитѣ му думи.

— Отървахме се отъ него!

— засмѣ се калфата, като мислѣше, че ще зарадва майстора си. — Отиде на половина цена.

— Какъ? Продадохте ли го?

— Ба, лесно, лесно отиде!

Потъ избѣ бай Варадина.

Седна на одъра и тежко въздѣхна:

— Кога не върви — не върви . . .

— Гледай го ти майсторе!

Вмѣсто да се зарадва, той ни се разсърди.

Отиде си Варадинъ на обѣдъ въ къщи, но и тамъ не го свѣрташе. Ходѣше насамъ-натамъ и все си приказваше:

— Кога не върви — не върви!